

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **D. P. T.**, nar. x, občan Vietnamské socialistické republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 35 Balková
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Kladno**
sídlem U Šestého 1017, 272 03 Kladno 3 – Dubí

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2017, č. j. KRPS-205755-59/ČJ-2017-010023-ZZC,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou prostřednictvím žalované dne 13. 10. 2017 a předanou soudu dne 17. 10. 2017, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2017, č. j. KRPS-205755-59/ČJ-2017-010023-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla, že se podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

- 2 Žaloba se opírá o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nedostatečnost vyhodnocení možnosti uložení správního vyhoštění žalobce vzhledem k přítomnosti jeho rodinných příslušníků v České republice. Žalobce vypověděl, že má v úmyslu zůstat v České republice, neboť zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu pobývá jeho těhotná dcera, které chce pomáhat, a také další příbuzní. Tyto skutečnosti žalovaná znala (prověřuje je totiž v řízení o správním vyhoštění), a bylo tak její povinností zkoumat eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, který může představovat podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců důvod znemožňující vyhoštění cizince. V napadeném rozhodnutí však podle žalobce jakékoliv úvahy týkající se pobytu rodinných příslušníků žalobce v České republice a intenzity jejich vztahů, jak to vyžaduje ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), chybí, takže jako nepřezkoumatelné toto rozhodnutí nemůže obstát.
- 3 Žalovaná ve svém vyjádření upozornila na to, že žalobce sice zmínil svůj úmysl pomáhat v České republice své těhotné dceři, podle údajů v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) má však žalobce jedinou dceru (K. B.), zatímco žalobcem zmiňovaná T.P. T., nar. x (poprvé se o její existenci zmínil v řízení o správním vyhoštění až dne 26. 6. 2017), není v jeho záznamech v CIS vedena. V řízení vedeném pod č. j. KRPA-51981/ČJ-2013-00022 žalobce k osobě stejného jména, ale s jiným datem narození uvedl, že není jeho biologickou dcerou. Lustrací v CIS pak bylo zjištěno, že T.P. T., nar. x, nepobývá v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž na základě povolení k přechodnému pobytu jako rodinná příslušnice občana České republiky, přičemž žalobce není v údajích o jejich rodinných vazbách evidován. Žalobce s ní ani nežije ve společné domácnosti, tudíž žalovaná má pochybnosti o tom, že by žalobce chtěl v České republice zůstat s úmyslem pomáhat dceři. Jako otec T. P. T. je přitom vedena osoba stejného jména jako žalobce, avšak s datem narození x, takže žalovaná má za to, že žalobce ji jako svou dceru označuje zcela účelově, jen aby byl propuštěn ze zajištění a vyhnul se vyhoštění. O jiných příbuzných se pak žalobce v průběhu řízení nezmínil. Na závěr žalovaná konstatuje, že žalobce věděl, že na území České republiky pobývá neoprávněně, a musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat. Existenci své údajné dcery pobývající v České republice od roku 2014 zmínil teprve v době svého nelegálního pobytu. Žalovaná se přitom rodinnými vazbami žalobce zabývala dostatečně a nevyhodnotila je jako do té míry intenzivní, aby mohlo dojít k jejich narušení zajištěním a následným vyhoštěním žalobce. Za případný zásah do jejich soukromého a rodinného života přitom odpovídá samotný žalobce, který během několikaletého pobytu v České republice nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalovaná tak navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
- 4 Požadavek na nařízení jednání žádný z účastníků podle § 172 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců neuplatnil, soud proto o žalobě rozhodl bez jednání.
- 5 Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 6. 2017 ve večerních hodinách zadržen poté, co v rámci silniční kontroly nebyl schopen předložit doklad

totožnosti

a podle řidičského průkazu bylo zjištěno, že je veden jako nežádoucí osoba, neboť v návaznosti na odmítnutí kasační stížnosti ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce od 6. 5. 2017 maří výkon rozhodnutí správního orgánu. Dozorová státní zástupkyně též dala souhlas s jeho zadržením z důvodu podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání.

- 6 Dne 26. 6. 2017 žalobce podal vysvětlení a téhož dne s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodů 1 a 2 zákona

o pobytu cizinců. Ještě téhož dne byl žalobce i vyslechnut. V rámci podaného vysvětlení

a následného výsledku účastníka uvedl, že je ženatý a má tři děti. Jeho manželka i rodiče zůstali ve Vietnamu, jeho dcera bydlí v L. Ve Vietnamu by se mohl vrátit ke svému synovi, kterému je 35 let a má tam svou rodinu, vrátit se tam však nechce, protože je tam těžký život a nemohl by se starat o svou dceru. Do ČR přijel v roce 2000 za účelem podnikání a hned po přistání mu (stejně jako dalším) prostředník zajišťující cestu do ČR zabavil doklady (cestovní doklad s vízem) s tím, že se to tak dělá vždy. Po třech letech si pak žalobce na ambasádě zažádal o vydání nového cestovního dokladu. S cílem si zajistit oprávněný pobyt si žalobce najal právníka a pokoušel se celkem třikrát o adopci, avšak nikdy to nevyšlo, poté na radu právníka žil dva roky s českou občankou, která však prohrála peníze v automatech a domácnost opustila. Poté, co právník neuspěl u soudu s jinou žádostí, žalobce požádal o azyl a této žádosti bylo vyhověno a žalobce by tak měl mít platný pobyt do 25. 5. 2017. Žalobce popřel, že by s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce uvedl, že doklady má na adrese T., kde v současnosti pobývá. Klíče od domu ale každé ráno odevzdává majiteli, a pokud potřebuje dovnitř mimo stanovenou dobu, musí klepat na dveře nebo zavolat telefonem (v rámci výsledku však uvedl, že telefon nemá). K životu žalobci stačí řidičský průkaz a klíče od auta. S vycestováním žalobce nemá žádný problém, peníze na cestu má a ve Vietnamu by bydlel u syna, problémem je jen to, že zde má žalobce dceru, která bydlí

v L.

a zanedlouho bude rodit. Její manžel nemá zájem o chod domácnosti a žalobce dceři musí pomáhat v obchodě.

- 7 Součástí správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 6. 10. 2014, č. j. KRPA-51981-88/ČJ-2013-000022, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce v řízení zastupoval po celou dobu Mgr. Petr Václavěk a žalobce v řízení nebyl osobně nikdy vyslechnut, správní orgán pouze vycházel z jeho dřívějších výpovědí, které se dle uvedených čísel jednacích týkaly jeho žádostí o pobytová oprávnění. Založena jsou i navazující rozhodnutí dokládající neúspěch žalobcova odvolání, žaloby i kasační stížnosti. V rozhodnutí o správním vyhoštění se v rámci rekapitulace uvádí, že žalobce žádal dne 26. 7. 2006

o povolení k trvalému pobytu jako v rodném listě zapsaný otec nezletilý K. B. Řízení bylo zastaveno v návaznosti na zpětvzetí žalobcova odvolání. Dne 6. 4. 2009 pak

žádal o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník nezletilého M. T. K., u nějž je také zapsán v rodném listě jako otec. Toto řízení bylo zastaveno v důsledku zpětvzetí žádosti. Dne 10. 8. 2010 pak žalobce žádal o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník nezletilý N. V. H., s jejíž matkou žije ve společné domácnosti. Žalobce podle rekapitulace řízení o správním vyhoštění při výslechu dne 28. 2. 2012 (resp. též dne 12. 4. 2012) uváděl, že nemá v České republice žádné příbuzné, biologickým otcem zmíněných dětí nebyl a staral se o ně jen jako o nevlastní v době, kdy žil s jejich matkami. S manželkou se rozvedl v roce 1998. Má jen dvě vlastní děti, a to syny T. D. T. (nar. x) a T. D. P. (nar. x). V tiskopisu žádosti uvedl jako dítě i T. T. P., ale to není jeho dítě, nýbrž jen dítě, za které převzal zodpovědnost a stará se o něj. Všechny tři posledně zmiňované děti žijí ve Vietnamu.

- 8 Dne 26. 6. 2017 žalovaná vydala rozhodnutí, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů. Toto zajištění však bylo podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dne 3. 7. 2017 ukončeno, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a byl podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn do dne 17. 10. 2017. Rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2017, č. j. 44 A 34/2017-23, pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaná řádně neodůvodnila, proč namísto zajištění nepřikročila k využití některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.
- 9 Žalobce byl znovu vyslechnut dne 28. 7. 2017, kdy uvedl, že si není vědom toho, že by s ním bylo někdy vedeno nějaké řízení o správním vyhoštění. Dále upozornil, že v České republice žije jeho biologická dcera T. T. P., nar. x, která přicestovala v říjnu roku 2013 nebo 2014 za účelem sloučení rodiny se svým manželem M. H. (vzali se v červenci 2014, ale znají se již roky, protože jde o syna žalobcova známého). Oba bydleli v Kladně, teprve před dvěma dny si pak změnili adresu ke tchánovi, kterou však žalobce nezná. Na společné adrese s nimi žalobce nikdy nebydlel. Dcera se přestěhovala, protože bude v nejbližší době rodit a potřebovala větší byt. Dcera potřebuje jeho pomoc, protože je třeba, aby se někdo postaral o její obchod. Její manžel je Čech a nemá o vietnamský obchod zájem, tchán má pak vlastní obchod a nemůže se starat o oba. I když zeť nějaké práce v obchodě zastane, v současnosti musí mít dcera v obchodě placenou výpomoc. V České republice žije také žalobcův mladší bratr (T. D. T., nar. x, bydlí na S.) a sestra (T. T. N., nar. x, bydlí v P. a pracuje v SAPA).
- 10 Dne 13. 9. 2017 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), žalované sdělilo, že dne 8. 9. 2017 Krajský soud v Plzni usnesením č. j. 60 Az 47/2017-40 nepřiznal žalobě žalobce proti rozhodnutí OAMP o

zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek a že tedy právní mocí uvedeného usnesení zanikne účinnost o zajištění žalobce podle zákona o azylu.

- 11 Dne 13. 9. 2017 obratem žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž žalobce opět zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění s tím, že se doba zajištění stanoví na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná popsala zadržení žalobce a předchozí řízení o jeho správním vyhoštění a o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konstatovala, že žalobce v řízení uvedl nepravdivé informace o svém pobytu a je zřejmé, že nemá v úmyslu opustit Českou republiku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť jednak při příjezdu na jím uváděnou adresu T. sdělil, že nemá k uvedené adrese klíče a vstup do objektu si neúspěšně zajišťoval po telefonu, a jednak i přes tvrzení, že v případě správního vyhoštění nemá problém s opuštěním území, následně v rámci svých výsledků uváděl, že za žádnou cenu nechce do Vietnamu odjet, resp. že chce v České republice pomáhat své dceři, a tento úmysl potvrzuje i jeho jednání v minulosti, když se mnohokrát pokoušel o získání pobytového oprávnění s různými občany České republiky a již dvakrát podával žádost o mezinárodní ochranu, přičemž v některých případech využíval veškeré dostupné opravné prostředky. Žalobce lze také zajistit podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť i pro případ, že by žalobce jeho právní zástupce neinformoval o odmítnutí kasační stížnosti ve věci jeho správního vyhoštění a lhůtě stanovené k vycestování, která marně uplynula, musel být žalobci jeho nelegální pobyt zřejmý z toho, že datum platnosti vyznačené v záznamu o povolení strpění v jeho cestovním dokladu již uplynulo dne 29. 5. 2017. Žalobce je zajištěn také podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť je na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 10. 2014 zařazen v informačním systému smluvních států s platností od 26. 5. 2017 do 7. 5. 2018. Žalovaná dále konstatovala, že musela upustit od možnosti aplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť od uváděné adresy T. nemá žalobce klíče, v době kontroly se na adrese nikdo nezdržoval a nenacházel se tam žádný zvonek, ani jmenovka žalobce, takže provádění pobytové kontroly na daném místě by bylo zjevně obtížné. Navíc z výpovědi žalobce je patrné, že nemá v České republice žádné skutečné zázemí ani majetek, ostatně sám konstatoval, že mu k životu stačí řidičský průkaz a klíče od auta. Protože nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, nemůže být žalobce v České republice ani zaměstnán, ani podnikat. Může jen vypomáhat dceři a přítelkyni v obchůdku, aniž by si mohl řádným způsobem vydělat prostředky k životu, takže je odkázán na lidi ve svém okolí. I když uvádí, že v České republice žije jeho těhotná dcera a jeho vietnamská přítelkyně, nežije ani s jednou z nich ve společné domácnosti. Za daných okolností žalobce ani kterákoli jiná osoba také není ochotna složit finanční záruku. Konečně pak žalovaná připomíná, že žalobce se již v minulosti nedostavil k vydání výjezdního příkazu, takže není zaručeno, že by se žalobce osobně hlásil policii ve stanovené době. Konstatovaným důvodům je podle žalované vydání rozhodnutí o zajištění zcela přiměřené, a to i s ohledem na skutečnost, že v případě žalobce zde není záruka, že si sám z vlastní vůle vyřídí nový cestovní doklad

a skutečně vycestuje, neboť zde pobývá navzdory svému správnímu vyhoštění a neoprávněnost svého pobytu nijak neřešil. Napadené rozhodnutí žalobce osobně převzal dne 14. 9. 2017, avšak odmítl převzetí stvrdit podpisem, což je zachyceno na přiloženém videozáznamu.

- 12 Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
- 13 Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání [písm. b)], pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. c)], nebo pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států [písm. e)].
- 14 Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
- 15 Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- 16 Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Takový požadavek se vztahuje i na

rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, čj. 4 Azs 18/2016 43, bod 33), takže není důvodu jej neaplikovat také v případě rozhodnutí o přezajištění cizince podle § 46a odst. 13 věty za středníkem zákona o azylu a § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

- 17 Potud tedy lze žalobci přitakat v tom, že žalovaná byla povinna se potenciální možností naplnění překážky správního vyhoštění zakotvené v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabývat jakožto předběžnou otázkou. Současně je však třeba upozornit na striktně limitovaný časový prostor, v němž musí žalovaná o otázce možného zajištění rozhodnout, v důsledku čehož nelze trvat na úplném a důkladném prověření rozhodných skutečností, nýbrž je třeba hodnotit podklady, jimiž žalovaná v době vydání rozhodnutí mohla disponovat. Také v otázce podrobnosti odůvodnění o zajištění cizince je třeba vnímat omezený časový prostor, který má správní orgán k dispozici, a nelze vyžadovat detailní odůvodnění. Je však třeba trvat na tom, aby z napadeného rozhodnutí bylo patrné, jak se správní orgán vypořádal s klíčovými podmínkami pro vydání rozhodnutí o zajištění a s významnými okolnostmi, jež před vydáním rozhodnutí v řízení vyšly najevo.
- 18 V tomto směru soud nesdílí názor žalobce, že by napadené rozhodnutí zcela opomenulo jeho rodinné vazby a nijak na ně nereagovalo. V pasáži věnované možnosti využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná jednoznačně připomenula, že žalobce nežije se svou dcerou ani družkou ve společné domácnosti a nemá v České republice žádné zázemí, když si vystačí s řidičským průkazem a klíčky od auta. Také s vedením obchodu nemůže žalobce s ohledem na svůj nelegální pobyt dceři významně pomáhat. Byť je toto odůvodnění poměrně stručné, stanovisko žalované jasně nastiňuje, neboť tvrzení žalobce o jeho blízkém vztahu k dceři o nutnosti jí pomáhat označuje za přehnané. Žalovaná tento vztah sice nepopírá, avšak nepovažuje jej za intenzivní a s ohledem na dosavadní pobytovou historii žalobce považuje za přiměřenou realizaci vyhoštění. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
- 19 Soud se současně se závěry žalované shoduje. Z dosavadní pobytové historie jednoznačně vyplývá, že žalobcova tvrzení nejsou důvěryhodná a lze jim jen obtížně věřit. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v minulosti ve vztahu k T. T. P., nar. x, výslovně popřel, že by byl jejím biologickým otcem, což nyní naopak v rámci svého výsledku s odkazem na rodný list uváděl. Žalobce přitom opakovaně usiloval o získání pobytového oprávnění za účelem sloučení s rodinou s různými družkami, přičemž přinejmenším jedna z těchto žádostí byla vyhodnocena jako účelová (podvodná), neboť se ukázalo, že život ve společné domácnosti žalobce pouze předstíral. Navíc žalobce sám uvedl, že s dcerou společnou domácnost nevede a z jeho výpovědi je zřejmé, že má dceři údajně pomáhat s vedením jejího obchodu, což je ovšem činnost komerčního charakteru, kterou může vykonávat i kdokoli jiný (taková činnost nezakládá intenzivní rodinný vztah). Žalobce ostatně zmínil, že dcera má za tím účelem najatou výpomoc. Žalovaná má také pravdu, že v předloženém rodném listě údajné dcery je skutečně uveden muž shodného jména, avšak s datem narození ..., tudíž ani není potvrzeno, že by žalobce byl skutečně otcem tvrzené dcery. Existence rodinných

vztahů žalobce na území České republiky je tak zpochybněna, což platí o to více, že dosavadní chování žalobce silně snižuje důvěryhodnost jeho tvrzení. Lze též podotknout, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí omezen na osobní svobodě již skoro 3 měsíce, přesto však nebyl schopen hodnověrně existenci rodinného vztahu doložit. Zmínil-li pak žalobce i jiné příbuzné, o intenzitě vztahu k jeho sestře a bratrovi žalobce vůbec nic neuváděl. Z jeho výpovědi naopak vyplynulo, že ve Vietnamu má oba rodiče i své syny (podle dřívějších tvrzení jde o jeho jediné biologické děti), u nichž by navíc mohl bydlet. Pokud tedy vůbec žalobce nějaké rodinné vztahy v České republice má, z podkladů ve správním spise nelze ani po několika měsících trvajícího správního řízení dovodit, že by se jednalo o vztahy intenzivní, které by *prima facie* bránily jeho vyhoštění.

- 20 Lze tedy shrnout, že žalobní argumentace nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí je mylná a neobstojí ani žalobní bod tvrdící nerealizovatelnost vyhoštění žalobce s ohledem na údajné rodinné vazby v České republice. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 76 odst. 8 s. ř. s.
- 21 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. října 2017

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost:
B. K.